

Hepburnová Audrey (1929-1993) :

Slávna britská herečka, istý čas považovaná za módnou ikonu. Držiteľka Oscara. V päťdesiatych rokoch sa svojimi výkonmi výrazne podieľala na opätovnom prebudení utíchajúceho diváckeho záujmu navštevovať kiná. Po skončení hereckej kariéry sa venovala predovšetkým charite. Pracovala aj ako veľvyslankyňa UNICEF.

Rok 1953 sa v Hollywoode niesol v znamení klesajúcich príjmov. Masívny nástup televízie do amerických domácností ich stlačil na úroveň roku 1942. Do štúdií vtedy vstúpili nové hviezdy, popri Marlonovi Brandovi či Marilyn Monroe aj dvadsaťštyriročná Európanka Audrey Hepburnová. Narodila sa 4. mája 1929 a zomrela 20. januára 1993. Aj vďaka nej si diváci opäť zvykli chodiť do kina.

V auguste 1953 mal premiéru jej hollywoodsky debut *Prázdniny v Ríme*. Audrey Hepburnová sa zamilovane díva na Gregoryho Pecka, zatiaľ čo spolu tancujú v letnej kaviarni pod Anjelským hradom. Je tu princeznou, čo ujde a spoznáva skutočný život kombinovaný s romancou. Zmrzlina na Piazza di Spagna, kvetina na Campi dei Fiori, jazda na Vespe, talianskom skútri. Pôvabná Audrey Hepburnová roztopila všetky srdcia a za noc z nej bola hviezda.

„Po samých servírkach sa naraz objavila skutočná trieda. Nieкто, kto mal školy, vedel správne stolovať a hrať na klavíri,“ tvrdil režisér Billy Wilder. *Prázdniny v Ríme* si vyslúžili desať oscarových nominácií, tri z nich naozaj získali zlaté sošky, z toho jedna bola určená Audrey Hepburnovej. Bol to jej prvý a posledný Oscar.

Drobná, krehká a graciózna začala žiariť v päťdesiatych rokoch a ešte dlho neprestávala: ako mladučka chuligánka v *Sabrine* (1954), knihomolka, ktorá sa zmení na parížsku modelku v *Šaráde*, zasnívaná školáčka, ktorá padá do náručia Garymu Cooperovi v *Láske popoludní*, ako pôvabná vulgárna kvetinárka v *My Fair Lady*. A kto by zabudol, ako spievala Moon River v *Raňajkách u Tiffanyho*?

V apartmáne číslo 14 parížskeho hotela Ritz očarila mladého parížskeho krajčíra Huberta de Givenchy a zrodilo sa životné priateľstvo. Givenchy napokon šil všetky jej filmové kostýmy.

Európanka s aristokratickou krvou si v americkej továrni na sny získala hviezdne postavenie. Krehkou krásou a eleganciou, jemným úsmevom aj silou. Narodila sa holandskej barónke a britskému bankárovi, ale otec zakrátko od rodiny odišiel. Audrey (pôvodne Edda van Heemstra Hepburn-Ruston) mala vtedy šesť a neskôr otcov odchod označila za najväčšiu traumu svojho života. Vojnu prežila v holandskom Arnheime, ktorý roku 1940 obsadili nacisti. Ku koncu vojny sa ocitla v skupine dievčat, ktoré mali pre okupantov pracovať v kuchyni. Utekla a skrývala sa v pivnici. Po týždňoch strádania pripomínala väzenkyňu z koncentračného tábora. „Najviac zo všetkého na svete som sa bála vojny, a najmä ľudského utrpenia. Počas nacistickej okupácie som videla mnoho vecí, ktoré vo mne zostali navždy. Aj tak som si v zásade uchovala životný optimizmus.“

V povojnovom Londýne sa začala intenzívne venovať baletu a zároveň dostávala prvé drobné javiskové roly. Dostala sa dokonca na nakrúcanie do Monte Carla, a to práve vtedy, keď tam francúzska filmová kritička a spisovateľka Colette pripravovala divadelnú verziu svojho románu *Gigi*. Raz po nakrúcaní prišla k Audrey a povedala: „Ty si moja Gigi.“ Predstavenie malo premiéru na Broadwayi koncom roku 1951.

„Na zrodenie hviezdy treba mať v sebe niečo zvláštne, či ti Boh dá, alebo nedá. S tým sa narodíte, nemôžete sa to naučiť. Boh pobozkal Audrey na tvár a ona sa hviezdou stala. Ona povznášala dušu, otvárala mi dvere ku krásnym pocitom,“ tvrdil Wilder. Piatu a poslednú oscarovú nomináciu si vyslúžila za stvárnenie postavy

slepého dievčaťa vo filme *Čakanie v tme*. Potom už kariéru prerušovala dlhými prestávkami, rozhodla sa opustiť filmové ateliéry. Chcela sa venovať synovi Seanovi a neskôr aj druhému Lukovi.

Svojej poslednej hviezdnu úlohu hrala roku 1975, vo filme *Láska medzi zlodějmi*. „Začať filmoveť po dlhej prestávke nie je ako znovu vysadnúť na bicykel.“ Audrey Hepburnová sa síce ešte trikrát objavila na plátne, naposledy roku 1989 v postave anjela v Spielbergovom *Navždy*, ale venovala sa už len charite. „Človek má dve ruky. Jednu na to, aby pomohol sebe a druhú na to, aby pomáhal druhým,“ hovorila.

Od roku 1981 pôsobila ako zvláštna veľvyslankyňa dobrej vôle, získavala prostriedky pre chudobné a vojnou postihnuté deti, ktoré nevedeli vôbec nič o jej legende. Cestovala medzi Somálskom, Etiópiou, Bangladéšom a Thajskom. Po návrate z misie v Somálsku roku 1992 jej diagnostikovali rakovinu hrubého čreva. Tlačové vyhlásenie bolo nezvyčajne krátke: „Stíchol strieborný zvon.“